

[Lykketoft]

for andre med lav indtægt eller ringe skatteevne. Børnefamiliernes dårlige økonomiske situation skal drøftes i en ny syltekrukke af et ministerudvalg i stedet for, sådan som socialdemokratiet har krævet det, at blive en helt central del af en skattereform.

Men hvad bliver der overhovedet penge til? Ja, skattereformen skal efter ministerens oplæg være statsfinansielt neutral, siges der. Det vil sige, der skal lige så mange penge ind før som efter. Det lyder realistisk. Så vil man forhøje moms, og man vil til gengæld give indkomstskattelettelser, størst til dem, der har en skattepligtig indkomst over 160.000 kr., det vil typisk sige bruttoindkomster på over 250.000 kr.; de skal have indkomstskattelettelser i størrelsesordenen 7.000–9.000 kr. Derimod skal dem i bunden af indkomstpyramiden spises af med en regulering af personfradraget, der kun lige godt og vel dækker momsforhøjelsen.

Men ikke nok med det: man skal i øvrigt regne med dernede i bunden at skulle betale størstedelen af regningen på de i hvert fald 5, måske 7-8 milliarder kroner, der mangler i regeringens regnestykke, for at man kan overholde sin egen målsætning om statsfinansiel neutralitet, for man lover nogle skattelettelser, og man laver en lille fin tabel, der viser skattelettelserne, og så laver man et regnestykke, hvor der er en enorm manko. Man taler helt uforpligtende om fradragssanering. Der må bare ikke røres ved rentefradraget, som er $\frac{1}{3}$ af alle private fradrag. Der kan åbenbart ikke røres ved repræsentationsfradraget, der kan ikke røres ved utilsigtet udnyttelse af afskrivningsregler ved leasing og sådan noget. Hvor skal man så finde mindst 5 mia kr. i fradragssanering? Det eneste, man taler om, er befordringsfradraget, men det har vi jo ordnet; det kommer slet ikke denne redegørelse ved. Det bliver klaret inden sommerferien. Det giver statskassen et overskud på små 200 mill. kr. Der er langt til 5 mia kr.

Når det kommer til stykket, bliver der i grunden nok kun lønmodtagerfradraget tilbage, som de borgerlige kan enes om at sanere, og det er faktisk at fodre hunden med dens egen hale, hvis man for at give almindelige mennesker en skattelettelse på 500–600 kr. på personfradraget om året skal påføre dem udgifter ved højere moms og mistet lønmodtagerfradrag. Det vil føre til en byrdefordeling, der er endnu ringere end den uacceptable

byrdefordeling, vi allerede har i det nuværende skattesystem.

Derfor må vi fra socialdemokratiets side sige nej til at forhandle skattereform på det grundlag, der er i ministerens redegørelse. Det meste er kejserens nye klæder. Den smule uld, der er tilbage, tilfalder folk med højere indkomster på bekostning af resten af befolkningen. Hvis man vil prøve at benægte den sammenhæng, er det, fordi man ikke tager hensyn til alt det, redegørelsen ikke vil give svaret på – det, man skjuler.

Redegørelsen er derfor en grov udfordring til det flertal i folketinget og i befolkningen, der så længe har krævet en virkelig skattereform, og det, den viser, er, at regeringen skal tvinges, hvis vi skal have gang i sagerne.

Det er i høj grad det radikale venstre, der har nøglen her. Socialdemokratiet og det radikale venstre har i mangt og meget fælles målsætninger om en skattereform. Vi ønsker, begge partier, effektivt at hjælpe børnefamilier og gøre det nu. Vi vil forhøje personfradraget og væsentligt udvide den proportionale beskatning, og vi vil finansiere det ved at sanere i fradragene og ved at omlægge rentefradraget, så det uanset indkomsten er ca. 50 pct. værd i skattebesparelse, og vi vil lave en tillægsskat for dem, der tjener mest, f.eks. på den del af en bruttoindkomst, der overstiger 180.000 kr.

Det vil være bekendt og er også diskuteret her i folketinget, at socialdemokratiet senest i beslutningsforslag nr. B 79 har fremlagt et gennemarbejdet og et sammenhængende bud på en skattereform. Det var nødvendigt med flere sider tryk end det, regeringen har leveret af fristil. Til gengæld hang det sammen, og til gengæld var konsekvenserne til at overskue; det var til at se for dem, der interessererede sig for sagerne, hvordan byrdefordelingen ville blive indrettet, hvis socialdemokratiet havde mulighed for at føre sine synspunkter igennem.

Det er klart, at det beslutningsforslag, vi har fremsat, og som stadig væk efter regeringens forårsmanøvre her er det eneste sammenhængende oplæg til en skattereform, der ligger i folketinget, ikke er noget ultimatum. Vi vil ikke krampagtigt fastholde bestemte tekniske løsninger, men vi vil gøre alt, bruge al den indflydelse, vi måtte have, for at fastholde et hovedsigte om enkelhed, om sammenhæng, om rimelighed i byrdefordelingen.